LIBRIS | We know books

Luis Sepúlveda

POVESTEA UNEI *pescărușe* *și a motanului* CARE A ÎNVĂȚAT-O SĂ ZBOARE

Ilustrații de Chris Sheban

Traducere din spaniolă
de Lavinia Braniște

arthur

LIBRIS | We know books

Redactor: Mădălina Vasile, Florentina Hojbotă
Tehnoredactor: Mariana Dumitru
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SEPÚLVEDA, LUIS
Povestea unei pescărușe și a motanului care a învățat-o să zboare / Luis Sepúlveda ; trad. de Lavinia Braniște ; il. de Chris Sheban. - București : Editura Arthur, 2022
ISBN 978-606-086-613-8

I. Braniște, Lavinia (trad.)
II. Sheban, Chris (il.)

821.134.2(83)-31=135.1

Luis Sepúlveda
Historia de una gaviota y del gato que le enseño a volar

Copyright © Luis Sepúlveda, 1996
This book is published by arrangement with Literarische Agentur Mertin Inh. Nicole Witt e.K., Frankfurt am Main, Germany

Illustrations copyright © 2003 by Chris Sheban

© Editura Arthur, 2022, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

LIBRIS | We know books

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1 • Marea Nordului 9
CAPITOLUL 2 • Un motan mare, negru și gras 13
CAPITOLUL 3 • Se vede orașul Hamburg 21
CAPITOLUL 4 • Sfârșitul unui zbor 27
CAPITOLUL 5 • În căutare de sfaturi 33
CAPITOLUL 6 • Un loc ciudat 41
CAPITOLUL 7 • Un motan care le știe pe toate 47
CAPITOLUL 8 • Zorbas începe să se țină de promisiuni 53
CAPITOLUL 9 • O noapte tristă 57

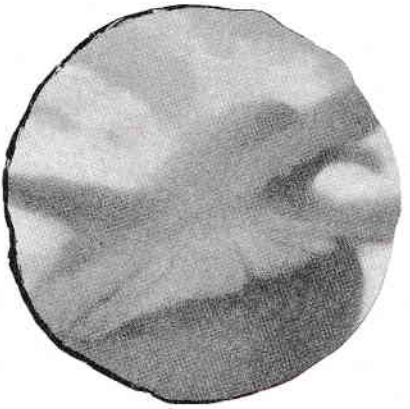
PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 1 • Un motan clocitor 63
CAPITOLUL 2 • Nu e ușor să fii mămică 67
CAPITOLUL 3 • Pericolul stă la pândă 73
CAPITOLUL 4 • Pericolul nu le dă pace 79
CAPITOLUL 5 • Puiuț sau puiuță? 89

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 6 • Afortunada, cu adevărat norocoasă 95
CAPITOLUL 7 • Lecția de zbor 101
CAPITOLUL 8 • Motanii hotărăsc să încalce tabuul 109
CAPITOLUL 9 • Alegerea omului 113
CAPITOLUL 10 • O pisică, un motan și un poet 117
CAPITOLUL 11 • Zborul 125

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL UNU

Marea Nordului

— Banc de heringi la babord! strigă pescărușul de veghe, iar stolul de la Farul Nisipurilor Roșii primi vestea cu un țipăt de ușurare.

Zburau fără întrerupere de șase ore și, cu toate că pescărușii pilot îi conduseseră prin curenți de aer cald care-i făcuseră să planeze cu plăcere deasupra oceanului, simțeau nevoia să-și recapete forțele, și ce putea fi mai bine pentru ei decât să se îndoape cu heringi?

Treceau în zbor pe deasupra gurii de vărsare a fluviului Elba, în Marea Nordului. De la înălțime vedeau vapoarele

LIBRIS | We know books

LIBRIS | We know books

aliniate unul după altul, ca niște animale acvatice răbdătoare și disciplinate care-și așteaptă rândul pentru a ieși în larg și a-și alege apoi calea spre toate porturile planetei.

Lui Kengah, o pescărușă cu pene argintii, îi plăcea în mod deosebit să se uite la steagurile arborate de catargele vapoarelor, căci știa că fiecare dintre ele însemna ceva, numind aceleași lucruri în cuvinte diferite.

— Ce greu e la oameni! Noi, pescărușii, țipăm la fel pe tot cuprinsul lumii, îi spuse odată Kengah unuia dintre colegii ei de zbor.

— Așa e. Însă remarcabil e că uneori chiar reușesc să se înțeleagă, zise acesta.

Dincolo de linia coastei, peisajul căpăta nuanțe de un verde intens. Era o pajiște enormă pe care se zăreau turme de oi păscând la adăpostul digurilor și brațele lenețe ale morilor de vânt.

Urmând instrucțiunile pescărușilor pilot, stolul de la Farul Nisipurilor Roșii se înscrise pe un curent de aer rece și se lansă în picaj asupra bancului de heringi. O sută douăzeci de corpuri străpunseră apa ca niște săgeți, iar când ieșiră la suprafață fiecare pescăruș ținea în cioc un hering.

Heringi delicioși. Delicioși și grași. Exact de ce aveau nevoie ca să-și recapete forțele înainte să-și continue zborul spre Den Helder, unde urma să li se alăture stolul din Insulele Frizone.

Conform planului de zbor, trebuiau să ajungă la strâmtoarea Pas-de-Calais și la Canalul Mânecii, unde aveau să fie

LIBRIS | We know books

preluați de stolurile din golfurile Sena și Saint-Malo, alături de care urmau să continue călătoria până să atingă cerul de deasupra Golfului Biscaya.

Atunci au să fie cam o mie de pescărușii și, ca un nor iute argintiu, numărul lor va crește, căci vor asimila stolurile din Belle Île, Oléron, Capurile Machichaco, Ajo și Peñas. Când toți pescărușii împuterniciți de legea mării și a vânturilor vor ajunge în Biscaya, se va da startul marii convenții a pescărușilor din Marea Baltică, Marea Nordului și Atlantic.

Va fi o întâlnire frumoasă. La asta se gândea Kengah pe când dădea gata al treilea hering. Ca în fiecare an, asculta povești interesante, mai ales cele spuse de pescărușii din Capul Peñas, călători neobosiți care ajungeau uneori până în Insulele Canare sau ale Capului Verde.

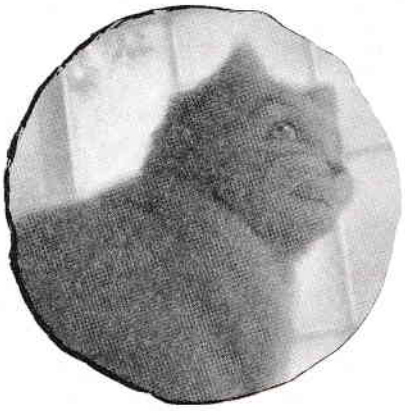
Femelele își ofereau festinuri grandioase de sardine și calamari, în timp ce masculii construiau cuiburile pe faleză. Își depuneau ouăle, le cloceau ferite de orice amenințare și, atunci când puilor le creșteau primele pene, urma cea mai frumoasă parte a călătoriei: îi învățau să zboare pe cerul de deasupra Golfului Biscaya.

Kengah își afundă capul în apă după un al patrulea hering și din cauza asta nu auzi strigătul de avertizare ce zgudui cerul.

— Pericol la tribord! Decolare de urgență!

Când Kengah scoase capul din apă, se trezi singură în imensitatea oceanului.

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL DOI

Un motan mare, negru și gras

— Nu-mi place deloc să te las singur, spuse băiețelul, mângâind pe spate motanul mare, negru și gras.

Apoi continuă să-și aranjeze lucrurile în rucsac. Lua o casetă a trupei Pur, una dintre preferatele lui, o ținea, se gândea, o scotea și nu știa dacă s-o pună la loc în rucsac sau s-o lase pe măsuță. E greu să te hotărăști ce să iei cu tine în vacanță și ce să lași acasă.

Motanul mare, negru și gras îl privea atent de pe pervazul ferestrei, acolo unde se simțea cel mai bine.

LIBRIS | We know books

LIBRIS | We know books

— Am luat ochelarii de înot? Zorbas, ai văzut ochelarii mei de înot? Nu. Nu știi tu cum sunt, că ție nu-ți place apa. Nu ai idee ce pierzi. Înotul e unul dintre cele mai distractive sporturi. Vrei niște biscuiței? îl îmbie copilul, luând cutia cu biscuiți pentru pisici.

Îi dădu o porție mai mult decât generoasă, iar motanul mare, negru și gras începu să mestece fără grabă, ca pentru a prelungi plăcerea. Ce biscuiți delicioși, crocanți și cu aromă de pește!

„E un băiat tare de treabă", se gândi motanul cu gura plină. „Cum adică un băiat tare de treabă? E cel mai bun!" se corectă după ce înghiți.

Zorbas, motanul mare, negru și gras, avea motive foarte întemeiate pentru a gândi astfel despre băiețelul care nu numai că-și cheltuia banii din alocație pe biscuiții aceia delicioși, dar îi și păstra mereu curată cutia cu nisip și-l educa, vorbindu-i despre lucruri importante.

Petreceau multe ore împreună pe balcon, privind forfota necontenită din portul Hamburg, și băiețelul îi zicea, de exemplu:

— Vezi vaporul ăla, Zorbas? Știi de unde vine? Vine din Liberia, care e o țară africană foarte interesantă, întemeiată de oameni care mai înainte fuseseră sclavi. Când o să mă fac mare, o să fiu căpitan pe un mare velier și o mă duc în Liberia. Și tu o să vii cu mine, Zorbas. O să fii un motan de mare excelent. Sunt sigur.

LIBRIS | We know books

Ca toți băieții din port, și el visa la călătorii în țări îndepărtate. Motanul mare, negru și gras îl asculta și torcea, și se vedea și el la bordul unui velier ce brăzda mările.

Da. Motanul mare, negru și gras simțea o mare afecțiune pentru băiat și nu uita că lui îi datora viața.

Zorbas îi era îndatorat chiar din ziua în care plecase de acasă, părăsind coșul pe care-l împărțea cu cei șapte frați.

Laptele mamei lui era călduț și dulce, dar el voia să vadă cum sunt căpățânile de pește pe care oamenii din piață le dădeau pisicilor mari. Și nu se gândea să mănânce el singur una – nu, avea de gând s-o târască până-n coș, iar acolo să miaune la frații lui:

— N-o mai stoarceți de vlagă pe biata noastră mamă! Nu vedeți cât a ajuns de slabă? Mâncați și voi pește, că asta e hrana pisicilor din port.

Cu câteva zile înainte să părăsească el coșul, mama lui îi mieunase foarte serioasă:

— Ești isteț și vioi, asta e foarte bine, dar trebuie să ai grijă și să nu ieși din coș. Peste o zi-două o să vină oamenii și vor decide ce e de făcut cu tine și frații tăi. O să vă pună nume simpatice și o să vă dea de mâncare. Asta e sigur. Aveți mare noroc că v-ați născut într-un port, fiindcă în porturi pisicile sunt iubite și protejate. Singurul lucru pe care-l doresc oamenii de la noi este să ținem șobolanii la distanță. Da, fiule. E mare

LIBRIS | We know books

noroc să fii pisică de port, dar tu trebuie să ai grijă, fiindcă tu ai ceva care ți-ar putea aduce necazuri. Dacă te uiți la frații tăi, o să vezi că toți sunt gri sau dungați, ca tigrii. În schimb, tu te-ai născut negru-negru, mai puțin pata asta albă de sub barbă. Unii oameni cred că pisicile negre poartă ghinion, așa că ai grijă, fiule, și nu ieși din coș.

Dar Zorbas, care pe-atunci era ca un bulgăraș de cărbune, a părăsit coșul. Voia să vadă și el cum e o căpățână din aia de pește. Și, în plus, voia să vadă un pic lumea.

N-a ajuns prea departe. În timp ce mergea vesel cu coada țeapănă și vioaie spre o tarabă de pește, a trecut pe lângă o pasăre mare ce moțăia cu capul într-o parte. Era o pasăre foarte urâtă și cu o gușă enormă sub cioc. Deodată, pisoiul negru simți cum pământul îi alunecă de sub labe și, fără să înțeleagă ce se întâmplă, se trezi că se dă peste cap în aer. Amintindu-și unul dintre primele lucruri învățate de la mama lui, căută un loc unde să aterizeze în patru labe, dar sub el îl aștepta pasărea cu ciocul larg deschis. Căzu în gușa foarte întunecată și care mirosea îngrozitor.

— Lasă-mă să ies! Lasă-mă să ies! mieună el disperat.

— Stai așa. Poți să vorbești, cârâi pasărea fără să deschidă ciocul. Ce fel de animal ești?

— Ori mă lași să ies, ori te zgârii, mieună el amenințător.

— Bănuiesc că ești broască. Ești broască? întrebă pasărea, tot cu ciocul închis.

LIBRIS | We know books

— Mă sufoc, pasăre proastă! strigă pisoiul.

— Da, ești broască. O broască neagră. Ce ciudat.

— Sunt motan și sunt furios! Lasă-mă să ies sau o să-ți pară rău! mieună micul Zorbas căutând să-și înfigă ghearele în gușa întunecată.

— Crezi că eu nu știu să deosebesc o pisică de o broască? Pisicile sunt păroase, iuți și miros a papuci. Tu ești broască. Am mâncat odată niște broaște și n-au fost rele, dar erau verzi. Auzi, n-oi fi cumva o broască otrăvitoare? cârâi pasărea îngrijorată.

— Ba da! Sunt o broască otrăvitoare și pe deasupra mai aduc și ghinion!

„Ce dilemă! Odată am înghițit un arici veninos și nu mi s-a întâmplat nimic. Ce dilemă! Te înghit sau te scuip?" se gândi pasărea, dar nu mai spuse nimic, căci se scutură, bătu din aripi și, în cele din urmă, deschise ciocul.

Micul Zorbas, înmuiat tot în bale, scoase capul și sări pe pământ. Atunci văzu că un băiețel înșfăcase pasărea de ceafă și o scutura.

— Cred că ești chior, pelican imbecil! Vino-ncoace, pisoiaș. Cât pe ce s-ajungi în burta păsăroiului ăstuia urât, spuse băiețelul și-l luă în brațe.

Așa începuse prietenia lor, care dura deja de cinci ani.

Băiatul îl sărută pe cap și-l smulse din acele amintiri. Îl văzu aranjându-și rucsacul și îndreptându-se spre ușă, de unde își mai luă o dată la revedere.